

Chameleon

Přilepený na stěně čeká na mušku. Zatím, protože jej nikdo nevidí, je sám. Je neviděn. Že ho prý ani nechtějí vidět. On by zas rád viděl nějakou tu mouchu.

Všechno již tradičně vylapal pavouk v rožku, co si ho tam pan Majer vydržuje. Je oslizlý, jak sere to vlákno. Nechutný štětinatý tvor. Nejednou už u něj v noci stál, neviděn ani jedním z jeho osmi očí, s přáním zabít tu bestii. Jindy zase přeje štěstí synkovi pana Majera, který po pavoukovi hází různé věci, aby ho zabil, nebo alespoň vyhnal z místnosti.

Chameleon vlastně nic necítí, neprožívá, kromě odporu k pavoukovi. Pavouk asi ani mluvit neumí, nic necítí. Je to jenom živoucí pud nažrat se, spářit se a nechat se zabít pavoučí samičkou, která na sebe naklade ty nechutná vajíčka. Odporný, ohavný druh. Chameleon vlastně za svůj život s nikým nemluvil a ani nikoho nepotkal. Vždycky jen stál opodál, poslouchal a pozoroval. Vlastně se mu na zdí u pavouka docela líbí, pavouk si žije ten svůj slizký život, ale nepomlouvá. Jen občas civí. Chameleon si vždy všimne odlesku světla v některém z jeho očí. Vždy doufá, že ho pavouk ještě nespatrił, že o jeho přítomnosti neví.

Hladovějící a spící chameleon se probouzí, slyší šustění a opatrně otvírá jedno oko. Vidí z blízka pavoukovi oči. Přišel se na spícího chameleona podívat. Chameleonovi zatrne hrůzou. Asi by pavouka dokázal usmrtit, jazykem a čelistí, ale nesmírně se jej štítí. Pavouk zafuněl a velice rychlým pohybem uskočil dál do tmy, odkud se už jenom blýskaly jeho oči. Podivné setkání. Chameleon se velice zalekl, doufal, že jej takhle pavouk ve spánku nenavštěvuje pravidelně.

Další den začal ručně. Syn pana Majera se poprvé trefil. Hodil po pavoukovi lahvičku s tuší. To chameleona probudilo, zaregistroval velkou černou skvrnu na stěně a čáru až na zem. Na zemi na konci čáry ležel pavouk. Synek zatím s jekotem utekl. Pavouk se jen trochu hýbal, měl ulomených několik noh a prasklý zadek, ze kterého se mu linula pavučina. Chameleon k němu slezl a díval se, jak pavouk umírá. Pavouk nekňučel, svíjel se a chroptěl. Byl v agónii, sekal sebou. Chameleon si představil, že by něco takového udělal on sám, že by pavouka usmrtil on. Udělalo se mu z něho samotného zle. Pavouk zemřel, nikdo jej neznal, nikdo nevěděl, jaký doopravdy byl. Pan Majer si jej pamatoval, jako hodného pavoučka, kterým jistě nebyl, dítě si jej pamatovalo, jako zrůdu a chameleon si jej pamatoval, jako svojí noční můru a jako svojí stinnou stránku. Uvědomil si, že by neměl být sám. Že by se pro někoho mohl stát zrůdou, že by mohl odejít nepoznaný. Bylo mu nevýslovně smutno. Odehnal mouchy, které teď hodovaly na pavoukově ostatku. Ani jednu z nich nepolapil a nesnědl. Udělalo se mu nesmírně špatně.

Chameleon prolezl pootevřeným oknem do zahrady. Rozevřel stébla trav, vstoupil, ale zezelenal. Nikdo jej neviděl, ale on sám viděl dalšího, bojovně žlutého pavouka, lapajícího na orosené pavučině.